

Schets 1 – Gehoorzaam – ongehoorzaam

Johannes 1:41-43; Markus 1:16-18; Lukas 5:1-11;
Handelingen 10:9-16; 2 Petrus 1:3, 4, 10 en 11

Benodigheden voor deze bijeenkomst

- Voor elke jongere een Bijbel en een Handreiking.
- Een leidingdeel voor jezelf als leidinggevende.
- Stevig papier, formaat bladwijzer, voor de slotopdracht.
- Bij alternatieve opdracht 2: drie grote vellen papier.

Opening

- Te lezen bijbelgedeelte:
 - ✓ Johannes 1:35-43
 - ✓ Markus 1:14-20
 - ✓ Lukas 5:1-11
 - ✓ Mattheüs 16:13-20
 - ✓ Handelingen 10:9-16
 - ✓ 2 Petrus 1:3-11
- Vanuit de belijdenis:
 - ✓ Dordtse Leerregels 1, art. 3 en 4
- Suggesties om te zingen:
 - ✓ Psalm 17:3
 - ✓ Psalm 143:10
 - ✓ Psalm 119:19 en 53
 - ✓ Psalm 19:4 en 6
 - ✓ Psalm 86:3
 - ✓ Neem mijn leven, laat het Heer'
 - ✓ Wat de toekomst brengen moge
 - ✓ Abba Vader, U alleen
 - ✓ Heer' wees mijn Gids
- Gebedspunten:
 - ✓ Dank de Heere dat Hij ons roept om Hem te dienen en volgen.
 - ✓ Vraag om genade om elke dag onze voeten in Zijn spoor te zetten.
 - ✓ Bid om vergeving voor onze ongehoorzaamheid.

Doelstelling

De jongeren kunnen aan het eind van de bijeenkomst de volgende kernvragen beantwoorden:

1. Op welke momenten was Petrus (on)gehoorzaam?
2. Wat kan ik leren van de (on)gehoorzaamheid van Petrus?

Alternatieve (start)opdracht

- Maak (evt. met behulp van vraag 1) een schets van Petrus' leven. Wat weet je allemaal over hem? Je kunt ook een woordweb maken.
- Leg 3 vellen papier verspreid door de zaal. Op vel 1 staat 'evangelieën', op 2 'Handelingen' en op 3 'brieven van Petrus'. Laat iedereen de zaal doorgaan en op de vellen papier zoveel mogelijk geschiedenissen, teksten, thema's enz. schrijven die erbij passen. Bespreek dit met elkaar. Het is leuk om de papieren te bewaren en later (of aan het eind van deze Handreiking) nog eens tevoorschijn te halen; kun je de vellen nog aanvullen?

Achtergrondinformatie

Er komen veel verschillende bijbelgedeelten aan de orde in deze schets. Hieronder tref je een exegetische van enkele belangrijkste gedeeltes aan.

Markus 1:14-20

Vers 14-15 Met de gevangenneming van Johannes komt er een einde aan zijn taak hier op aarde. Vanaf die tijd ligt alle nadruk op de prediking van de Heere Jezus. De boodschap van Zijn prediking wordt door Markus als volgt weergegeven:

- *'de tijd is vervuld'*: Daarbij moet je denken aan de door God bestemde heilstijd die Hij door de mond van de profeten had aangekondigd (vergelijk hierbij Galaten 4:4).
- *het Koninkrijk van God is nabijgekomen*: Gods koninkrijk is het teken van Zijn heerschappij. In de Heere Jezus komt die heerschappij nabij. Daarbij hoort een oproep of bevel, namelijk:
- *bekeert u en geloof het Evangelie'*: Gods koninkrijk wordt daar zichtbaar waar mensen zich in geloof en gehoorzaamheid aan Hem onderwerpen.

Joden geloofden ook in Gods heerschappij en baden regelmatig om de dag waarop Gods heerschappij weer over heel de aarde zichtbaar zou zijn. Wat de Heere Jezus duidelijk maakt, is dat Gods koninkrijk in twee fasen komt. De eerste is begonnen met Zijn komst, de tweede gaat in bij Zijn wederkomst. Tot die tijd geldt van het koninkrijk dat het er is (door Jezus en zichtbaar in mensen die in Hem geloven) en dat het er nog niet is (we wachten nog op de voltooiing). De tijd tot de voltooiing is de genadetijd, de tijd om zalig te worden (vergelijk Hebreëën 3:7, 13 en 15 en 4:7).

Vers 16-20 De Heere Jezus kwam op aarde om Zijn werk te doen: lijden, sterven en opstaan om verzoening en redding te bewerkstelligen en dieper: om de geschonden eer en deugd van Zijn Vader te herstellen. Dat deed Hij alleen. Tegelijk moet je zeggen dat Hij vanaf het eerste begin mensen heeft ingeschakeld. Zij moesten het Evangelie, het goede nieuws, bekend gaan maken in de wereld. Daarvoor heeft Jezus hen geroepen. Als Jezus mensen zo specifiek roept, merk je Zijn autoriteit. Hij maakt mensen bereidwillig om Hem van harte te volgen. De eersten die Jezus roept, zijn allemaal visser van beroep en het zijn twee keer twee broers. Jezus gebruikt het beeld van hun gewone werk om een belofte mee te geven voor hun toekomstige werk in Zijn dienst. Zoals ze nu de vissen uit de zee halen, zullen ze door Gods kracht later mensen uit de wereld verzamelen. Een paar dingen om bij stil te staan.

- Visser waren 'middenklas mensen'. Niet heel rijk, niet heel arm. Johannes en Jacobus hadden zelfs een bedrijf met 'huurlingen'. Dat is een teken dat ze een behoorlijk bedrijf runden. Deze discipelen verlaten hun werk en daarmee dus een goedbetaalde baan.
- De discipelen waren geen 'geleerde' mensen. Soms denken mensen dat je een heel goed verstand moet hebben wil je Jezus kunnen volgen en dienstbaar te zijn in Zijn koninkrijk. Maar Jezus kan mensen met allerlei verschillende niveaus in Zijn dienst gebruiken, of het nu een geleerde (Paulus) is of een eenvoudige handwerker (Petrus).
- Het eren van je ouders (door voor hen te werken of bij hen te wonen) gold als een van de grootste geboden in die tijd. Je ouders verlaten, was alleen denkbaar na uitgebreide

overwegingen. Wat deze discipelen doen, is daarom schokkend. Meteen aan het begin maakt Jezus hiermee al duidelijk wat Hij later zegt: 'Wie vader of moeder liefheeft boven Mij, is Mij niet waardig' (zie Lukas 14: 25 – 35).

- Het was gebruikelijk dat discipelen zelf hun leraar uitkozen: in dit geval is het andersom. Zie hierbij ook Jesaja 41:9 en Johannes 15:16.

Lukas 5:1-11

Vers 1-3 Altijd zijn er vele mensen uit Kapernaüm en omgeving om de Heere Jezus heen. De tekenen en wonderen die Hij doet, spreken van Zijn macht. Men ervaart dat Hij het Woord spreekt met gezag. De schare wil het woord Gods horen; het is niet duidelijk of dit alleen maar gaat om luisteren of dat er ook 'horen' en 'aannemen' in zit. Lukas geeft hier de feiten weer. Jezus is nu aan de oever van het meer Gennésareth, waar de schare op Hem aandringt. Vissers zijn bezig hun netten te spoelen. 's Nachts vissen ze, en overdag, als de vissen het koelere, diepere midden van het meer opzoeken, zijn ze met hun netten bezig. Jezus wil het schip van één van hen gebruiken om vanaf het water verder te spreken. Zonder meer staat Simon dit toe. Het is opvallend dat Jezus Zich tot de 'gewone' mensen richt. De rabbi's keken neer op de schare, op het gewone volk. Jezus spreekt juist tot hen, zoals Hij dat nu nóg doet. Het is duidelijk dat Hij Simon beter kent (Johannes 1:42,43), Hij genas de schoonmoeder van Petrus.

Vers 4-5 Als de Heere Jezus ophoudt met preken, geeft Hij Simon een wonderlijke opdracht. De visser moet het meer opvaren en zijn net in het diepe uitgooien. Dat is vreemd: het wordt steeds warmer en op klaarlichte dag viste men niet want de vissen zijn dan middenin het meer. Bovendien viste men gewoonlijk aan de kant van het meer; de netten die wel verzwaard waren met lood, zonken dan een eind, maar bleven op kurken drijven. Simon reageert met bezwaren. Ze hebben de hele nacht gezwoegd, zonder iets te vangen. Dat maakt moedeloos. Toch klinkt hier iets door van het volgeling van Jezus zijn: de visser noemt Hem 'Meester'. Simon erkent Hem als meerdere en hij zal nog veel kunnen leren. Hij heeft groot vertrouwen in Jezus. Al gaat het tegen alle vissersregels in, toch zal Simon doen wat Jezus hem opdraagt. Met de woorden 'volg Mij' heeft Jezus beslag gelegd op zijn leven. Hij vroeg zijn bezit, Simon gaf zijn boot. Hij liet Simon zien, dat hij zelfs zijn redeneringen aan Jezus' gezag moest onderwerpen. Logica wijkt voor de autoriteit van Jezus.

Vers 6-7 Jezus toont Zijn macht over de vissen. Hij deed dit al eerder over de onreine geesten en ziekten (Lukas 4). Later zal Hij de natuur gebieden en voedsel geven. De netten dreigen te scheuren. Als er staat dat hun net scheurde, zal het niet zo zijn geweest dat ze een deel van de vangst kwijtraakten. Twee boten vullen ze tot ze bijna zinken.

Vers 8-11 In het vervolg gebruikt Lukas de naam die Simon van Jezus kreeg: Petrus. Dat is opvallend. De visser reageert hier met aanbidding van de macht van Jezus, zozeer is hij onder de indruk. Deze reactie is belangrijk met het oog op zijn werk als verkondiger van Gods Woord. Het geloof in Hem zal dit mogelijk maken.

Ook valt op dat Petrus Jezus hier 'Heere' noemt en Hem daarmee als Machthebber erkent die goddelijk gezag heeft. Hij belijdt zijn zonde en onwaardigheid en noemt zichzelf een zondige man. Dit is een persoonlijke belijdenis, waarmee hij aangeeft dat hij eigenlijk niet meer durft te leven in de nabijheid van Jezus. Dat is immers de Heilige, terwijl hij zondaar is. Het gebruikte woord duidt op een ontbinden van de band tussen leerling en meester. Denk ook aan het oudtestamentische 'God zien en leven' (Exodus 33:20).

De andere vissers zijn net zo verbaasd en bevreesd, maar spreken niet dezelfde belijdenis als Petrus uit. Christus bemoedigt hen met Zijn woorden 'vrees niet'. Juist nu is Simon in staat om mensen te vangen. Hij heeft de les, waar het om ging, geleerd. Van zichzelf is hij het niet waard om Jezus te volgen, maar door Hem is hij in Zijn dienst geroepen. Geroepen om mensen te vangen. Dat doet weer denken aan het begin van dit hoofdstuk waar gesproken wordt over de schare. Het woord 'vangen' uit vers 10 betekent 'vangen ten leven'. Mensen worden gevangen om in leven te houden. Wie de Heere Jezus leert gehoorzamen en volgen zal tot de ontdekking komen, dat Hij wonderen doet. Mensen komen tot geloof en bekering, waar wij het niet verwachten.

De reactie op het wonder en het woord van de Heere Jezus is, dat de vissers hun vissersboten aan land brengen en Jezus volgen! De grote visvangst laten ze achter met de belofte van een nog wonderlijker vangst.

Tot slot De mens die Hem volgt, ziet zichzelf steeds meer als zondig en ongeschikt. Er is verwondering dat de Heere juist hem wil gebruiken, en aan de andere kant kan hij ook niet los komen van Hem. Zo gebruikt de Heere mensen tot opbouw van Zijn gemeente.

Mattheüs 16:13-20

Jezus heeft met Zijn discipelen de eenzaamheid van het hoge noorden van Israël, Cesarea-Filippi, bereikt. In deze rustperiode bereidt Jezus Zijn leerlingen voor op Zijn komende lijden (zie wat volgt in vers 21 – 28). Voordat Hij meer gaat zeggen over Zijn lijden, brengt Hij de discipelen eerst tot de belijdenis van hun geloof.

Vers 13-14 Als eerste vraagt Jezus naar wat de discipelen gehoord hebben over Hem. Wie is Hij volgens de mensen? Dan moet je denken aan de mensen in de omgeving van de discipelen. Mensen die zich bijvoorbeeld afvroegen waarom deze discipelen alles achterlieten om deze Jezus te volgen. Waarom vraagt Jezus eerst naar de mening van de mensen? Omdat Hij de discipelen duidelijk wil maken dat zij met hun belijdenis straks alleen zullen komen te staan. Hij bereidt hen er op voor dat ze daarvoor de moed zullen vinden.

Er blijken allerlei opvattingen over Jezus te leven. Alle antwoorden zullen wel op een of andere manier te verklaren zijn. Duidelijk is dat velen de Heere Jezus beschouwen als een bijzonder mens, maar niemand ziet Hem als de Messias. In geen enkel antwoord klinkt iets door van wat Jezus over Zichzelf gezegd heeft.

Vers 15-16 Dan is het tijd voor een vraag op de man af. Jezus kijkt de discipelen als het ware één voor één aan en vraagt wie Hij volgens de discipelen is. Het antwoord komt door de woordvoerder. Let op dat Petrus' neiging om altijd vooraan te staan vaak alleen negatief geduid wordt. Maar hier is het positief. Petrus belijdt het van harte: 'Gij zijt de Christus, de Zoon van

de levende God'. Veel meer dan een bijzonder mens. Veel meer dan een voorloper. 'Maar in U hebben wij de Messias, de Gezalfde, door God gezonden, God Zélf ontmoet'. Het is niet voor het eerst dat Petrus dit belijdt. Eerder in de boot op het Meer van Galilea deed hij het ook al (Mattheüs 14:33). Het verschil is dat het toen min of meer spontaan was. Hier is het veel plechtiger: voor Gods aangezicht.

Vers 17 Petrus wordt heilig gefeliciteerd. Zalig, werkelijk gelukkig is Petrus, omdat Hij Jezus heeft leren kennen. Het is niet te danken aan zijn intelligentie, inspanningen of aan de inspanningen van een ander. Dat zegt Jezus er ook bij. Petrus is zover gekomen omdat het Hem is geopenbaard door God de Vader, Die in de hemelen is. Dat is openbaring die in de Heere Jezus aan het licht komt.

Vers 18-19 In deze verzen wordt heel veel gezegd. Er is zoveel inhoud dat het zeker in één vertelling maar moeilijk is samen te vatten. Hier volgen een paar hoofdpunten.

- Jezus noemt Petrus 'de Petra, waarop Hij Zijn gemeente zal bouwen'. In de reformatorische traditie is bij deze rots altijd gedacht aan de belijdenis. Daarmee staat of valt de kerk. En dus niet met Petrus.
- Jezus spreekt over Zijn gemeente. Op dat moment stelt dat uiterlijk nog niet veel voor. Maar Hij weet van Zijn komende lijden en sterven en wat dat gaat uitwerken. Jezus' woorden verwijzen al naar Pinksteren.
- Bij de poorten van de hel moet je denken aan de machten van zonde en dood. Een poort was in die tijd namelijk symbool van macht. Jezus verzekert Zijn discipelen dat de duivel en de zonde met al hun listen en macht niet in staat zullen zijn Zijn kerk te overweldigen.
- De sleutels van het Koninkrijk. In het Oude Oosten was de hofmaarschalk, de machtigste man onder de koning, degene die de sleutels van het paleis droeg en bewaarde. Hij bepaalde wie er in mocht en er uit moest. In de persoon van Petrus krijgen de discipelen nu de sleutels van het koninkrijk der hemelen. Concreet betekent dit dat hen de prediking van het Evangelie is toevertrouwd. Door de prediking worden mensen geroepen tot geloof en bekering en worden degenen, die weigeren zich tot God te bekeren, gewaarschuwd dat zij geen deel hebben aan het rijk van God. In twee woorden samengevat: de sleutels van het Koninkrijk zijn de prediking én de tucht (zie hierbij ook Heidelbergse Catechismus zondag 31).
- Deze sleutelmacht stelt de discipelen nooit in de plaats van God. Ze hebben deze macht in Naam van Jezus, Die opent en niemand sluit, Die sluit en niemand opent (Openbaring 1:18 en 3:7)
- Binden en ontbinden gebeurt dus niet zozeer door de sleuteldragers, maar door de sleutels. Het is het 'woord der verzoening' dat gepreekt wordt (zie ook 2 Korinthe 5:19 – 21). Door dat woord wordt iedereen die met berouw tot God komt, door het werk van de Heilige Geest in het hart verzekerd dat de verzoening geschied is. Dat is vast en zeker, omdat Christus het beloofd heeft. In Mattheüs 18 (:15–18) maakt Jezus duidelijk dat Hij deze 'macht' niet alleen aan Petrus, maar aan alle apostelen en in hen aan heel Zijn kerk gegeven heeft.

Vers 20 In de Evangelieën kom je vaak tegen dat Jezus mensen verbiedt om Hem bekend te maken. In dit geval is het meest waarschijnlijk dat Hij dit doet om te voorkomen dat mensen vooruit zullen lopen op Zijn lijden en sterven. Ze zullen niet begrijpen dat Hij moet lijden en sterven voordat het gebeurd is. Zelfs Zijn eigen discipelen hebben er grote moeite mee om dit te vatten. Dat zal in de volgende verzen van dit hoofdstuk ook pijnlijk aan het licht komen.

Handelingen 10

Vers 1-9 Cesarea was een kustplaats en garnizoensplaats van de Romeinen. In Judea waren zes cohorts van ongeveer 100 soldaten gestationeerd. Vijf daarvan lagen in Cesarea. Een van die cohorts stond onder leiding van Cornelius. Een man: 'godzalgig en godvrezend'. Een tot het Jodendom bekeerde heiden die zich hield aan de Bijbelse leefregels. Dat hem dit ernst was, blijkt uit de toevoeging dat hij aalmoezen gaf (uitdeelde van zijn rijkdom) en bad. De echtheid en oprechtheid van het geloof van deze man blijken als je de engel hoort zeggen dat de gebeden en aalmoezen 'tot gedachtenis opgekomen zijn voor God'. Cornelius schrikt wel van de engel, maar dat is niet nodig. Hij krijgt een 'doorverwijzing' naar Petrus in Joppe (het huidige Jaffa / Jafo), een kustplaats op zo'n tien kilometer afstand van Cesarea. Let op: ook in Handelingen zijn de bijzondere tekenen steeds een 'doorverwijzing' naar de kerk, de verkondiging, Gods Woord.

Vers 10 -16 In Joppe ontmoeten we Petrus; ook hij is in gebed. Hij bidt op het dak. Dat was in die tijd gebruikelijk omdat het daar rustiger én koeler was dan in huis. Het is rond etenstijd en Petrus heeft honger. Dan krijgt Petrus 'een vertrekking van zinnen'. Denk daarbij aan een visioen zoals de profeten in het Oude Testament dat ook soms hadden (zie bijvoorbeeld Jesaja 6:1). Petrus ziet een laken met daarin alle (rlei) soorten van dieren door elkaar en hij hoort een stem die zegt: 'slacht en eet'. Petrus' hongergevoel zal het tot een serieuze verleiding gemaakt hebben. Maar Petrus' principes blijken sterker. Want in het laken lopen reine en onreine dieren door elkaar. Dat maakt het onduidelijk of er nog wel iets reins bij is. Petrus kiest radicaal om niets te eten dat 'gemeen (onheilig of verwerpelijk) of onrein is'. In reactie daarop hoort Petrus een stem die zegt dat hij niet gemeen of onrein mag noemen wat God gereinigd heeft. Het visioen herhaalt zich drie keer. Drie keer is een getal dat verwijst naar een afronding of voltooiing.

Artikel 'Rabbi en volgelingen.' Prof. dr. M.J. Paul

Het onderricht ten tijde van het Nieuwe Testament verschilde flink van het onderwijs in onze tijd. Wat weten we uit Joodse bronnen over de kennisoverdracht in die periode?

Het Hebreeuwse woord "rabbi" betekent "mijn meester" en duidt een Joodse godsdienstige leider aan. In de eerste eeuw werd de term rabbi informeler gebruikt dan nu. Toen duidde het woord een persoon aan met een reputatie als wijze leraar. Mogelijk heeft de voorkeur van Joodse leiders om "rabbi, rabbi" genoemd te worden ([Mattheüs 23:7](#)) ermee te maken dat deze titel toen nog maar net geïntroduceerd was. Ook Johannes de Doper werd zo aangesproken ([Johannes 3:26](#)). Jezus werd herhaaldelijk rabbi genoemd, door leerlingen en door tegenstanders. Hij gaf veel onderwijs en werd ook wel "meester" genoemd.

Na de verwoesting van de tempel kreeg de term rabbi een formelere betekenis en werd deze gebruikt voor hen die een speciale bevestiging ("semicha") kregen. Het is echter

onwaarschijnlijk dat Johannes en Jezus deze formele bevestiging kregen van andere rabbijnen. Zij waren dus rabbi in de toenmalige en niet in de latere betekenis. De Heere Jezus heeft geen formele opleiding in Jeruzalem gevolgd ([Johannes 7:15](#)). Waarschijnlijk waren er in Jezus' tijd veel rondreizende rabbi's, die naar synagogen of dorpspleinen gingen om daar onderwijs te geven. De later ontstane Babylonische Talmoed beschrijft Jezus als een leraar met leerlingen (Sanhedrin 43a).

Het Hebreeuwse woord voor discipel is "talmid", afgeleid van "lamad" (leren). Dit duidt op de relatie tussen de rabbi (leraar of meester) en de leerling. Een talmid in de tijd van het Nieuwe Testament volgde zijn meester en liet zijn eigen woonplaats achter. De leerling probeerde niet slechts te weten te komen wat de leraar wist, zoals in onze tijd. Het belangrijkste doel van een talmid was om te worden zoals de rabbi was en om te doen wat hij deed.

In de synagogen in de dorpen en steden ontvingen de Joodse kinderen onderwijs, zodat zij een behoorlijke kennis van het Oude Testament (de Tenach) kregen. Het is bekend dat zij grote gedeelten uit het hoofd moesten kunnen opzeggen. Om verder te leren konden begaafde leerlingen aan een rabbi vragen of ze hem mochten volgen. Jezus doorbrak dit patroon door Zijn leerlingen zelf te kiezen. Omdat Jezus hun vroeg Hem te volgen, wisten ze dat hun rabbi vertrouwen in hen had. De discipelen van Jezus hadden de wens om hun meester zo nauwgezet te volgen, dat zij zouden gaan denken en handelen zoals Hij. Zij waren tijdens hun roeping waarschijnlijk tussen de vijftien en twintig jaar.

Een talmid volgde de rabbi overal, vaak zonder te weten of te vragen waar zij heen gingen. Hij zou zelden zijn rabbi verlaten, uit vrees dat hij een leermoment zou missen. En hij observeerde iedere beweging van de rabbi, om te weten te komen hoe hij handelde en dacht in allerlei situaties. Een scheiding tussen schooltijd en vrije tijd was er niet.

Het volgen als discipel vroeg veel, ook een lange afwezigheid van huis. Het is bekend dat er onderbrekingen waren in de reizen. Dat zal ook voor Petrus van belang zijn geweest, omdat hij getrouwd was.

Jezus gaf Zijn discipelen geen tekstboek of syllabus. Dat is voor ons bijna onvoorstelbaar. Hij vroeg om te volgen, met Hem te gaan, te leven als Hij en ondertussen te leren. Zijn leerlingen observeerden Hem dag en nacht. Zij hoorden en zagen hoe Hij het Woord van God uitlegde en hiermee leefde. Uit deze methode van leren ontstond de Joodse uitdrukking "jezelf met zijn stof bedekken". Je moet zo dicht achter de rabbi lopen dat het zand dat door zijn lopen opgeworpen wordt op jouw kleren terechtkomt.

De opgedane kennis was niet slechts theorie, maar ook praktijk. Dat betrof de uitleg van Gods Woord, maar ook de dagelijkse manier om hiermee te leven. Een spreekwoord in onze taal zegt het zo: "Leringen wekken, maar voorbeelden trekken".

De auteur doceert Oude Testament aan de ETF en is eindredacteur Studiebijbel OT. Weerwoord gaat in op vragen die in deze tijd op christenen afkomen.

Bron: <https://www.rd.nl/artikel/1023418-rabbi-en-volgelingen>

Antwoorden op de vragen en suggesties voor gesprek

Startopdracht

Schrijf de letters onder elkaar en vorm met elke letter een zin van je gedicht.

P

E

T
R
U
S

De antwoorden op deze vragen zijn in uitgebreide vorm terug te vinden in bovenstaande achtergrondinformatie, maar bij elke vraag geven we hieronder de kern weer.

1.
 - a. Simon – zijn oude naam. Petrus – zijn nieuwgekregen naam in het Grieks. Cefas – zijn nieuwgekregen naam in het Aramees.
 - b. Aan de oevers van het meer van Galilea. Hij heeft een huis in Kapernaüm.
 - c. Andreas is zijn broer. Zijn vader is visser. Hij is getrouwd. Zijn schoonmoeder woont bij hen in huis.
 - d. Visser.
2. Lees evt. vanaf vers 35 om de context helder te krijgen.
 - a. *Persoonlijk antwoord.*
 - b. Petrus: dat betekent 'steen' of 'rots'.
3.
 - a. Hij zal de macht in Jezus' woorden gehoord en gevoeld hebben. Hij kreeg een innerlijke overtuiging dat hij moest gehoorzamen, hij kon niet anders dan volgen.
 - b. Het is uiteindelijk Jezus Die hem tot Zich trekt. Prachtig beeld van bekering: Jezus roept en je kunt niet anders dan komen.
 - c. *Persoonlijk.*
4. Zie www.dordtse-leerregels.nl voor een versie in gewone taal.
 - a. *Persoonlijk.*
 - b. *Persoonlijk.*
 - c. *Persoonlijk.*
5. Zie ook de achtergrondinformatie hierboven.
6.
 - a. *Persoonlijk.*
 - b. Hij vluchtte weg en verloochende zijn Heiland. Hij wilde het op zijn eigen manier doen.
 - c. Dat we heel goede bedoelingen kunnen hebben, maar als die bedoelingen niet overeenkomen met Gods wil en wet, dan is het verkeerd.
7. Dan ben je door het geloof aan Hem verbonden. Dan heeft de wonderlijke ruil plaatsgevonden: Jezus heeft jouw zonden gekregen, jij hebt Zijn gerechtigheid ontvangen. Die verbondenheid is noodzakelijk: zonder de Heere Jezus ben je op jezelf aangewezen en ben je voor eeuwig verloren!
8. Zie Handelingen.
9.
 - a. Petrus wil de wet van de Heere gehoorzaam zijn. Hij wil niet zondigen.
 - b. Dat het evangelie ook voor de heidenen is.

Slotopdracht

-